

SÀI GÒN ƠI NHỚ MÃI

4

sai gòn ời thời đành xin vĩnh biệt
ta lên đường đây đọa kiếp lưu vong
đã trót sanh ra trong ngày lửa đạn
nên tuổi hân thù nuôi lớn trong ta

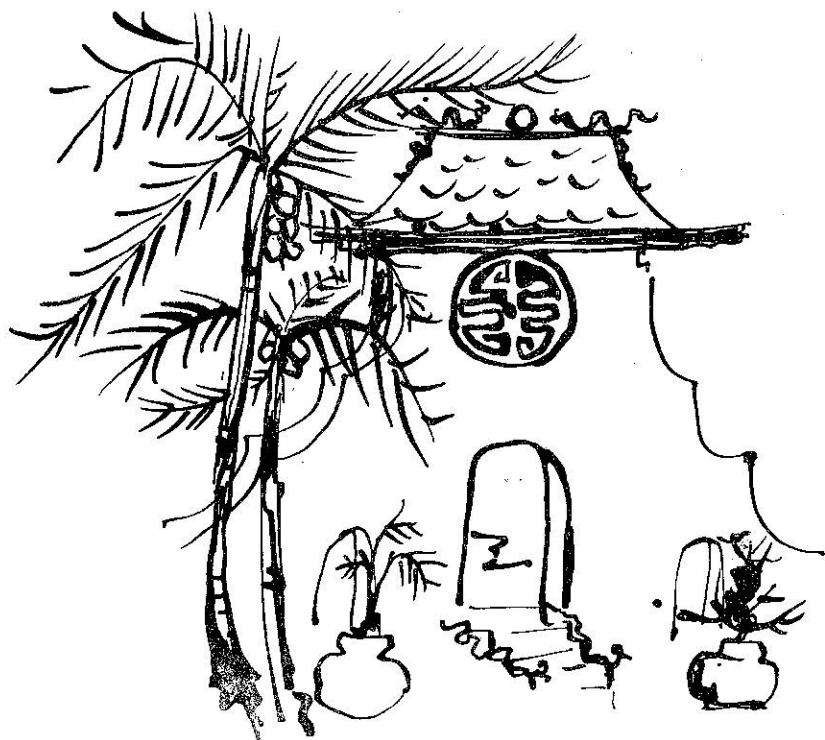
ta phải xa em sai-gòn ời yêu dấu
chút tình này xin gói lại cho em,
kỷ niệm trên tay đông đầy nước mắt
túi nhục dâng trao biệt xứ chung thân

sai-gòn ời bây giờ ta nhớ lắm
gọi tên người sao biến biệt xa xăm
tiếng hát ca dao làm ta bật khóc
ngọt đắng môi mềm nhũ thừa khai sinh

em có còn không ngày xưa thân mến
hay đã chết rồi từ thừa anh đi
xin hãy cho em vòng hoa tang trắng
thấp nền hương long trong nôi xót xa

sai-gòn ời ta hẹn ngày trở lại
dù một ngày thành vách đá cheo leo
ta sẽ về và hôn lên lòng đất
đứng giữa trời nói ngôn ngữ quê hương
sai-gòn ời muôn đời ta nhớ mãi.

LINH VŨ

CƯỚP ĐẤT

Có một vị thần tiên rất nhiều phép mầu. Một người kia gặp được, yêu cầu được giàu có hơn thiên hạ. Vị thần tiên búng lông, bèn phán rằng "Ta cho người quyền làm chủ tất cả những khoảng đất nào mà nhà người bước qua, kể từ giờ này đến lúc sập mặt trời."

Được lời, anh ta sung sướng quá. Liên phóng mình chạy bay như tên bắn, anh chạy rút một hơi không dám ngó lại. Anh ta chạy mãi, bất kể chông gai. Mồ hôi dẫm mình cũng không kịp lau sợ mất ngày giờ. Giờ phút không còn phải là bạc (1), mà hơn vãng nữa.

Khát cũng không chịu dừng để uống. Đói cũng không chịu nghỉ để ăn, Thời gian có hạn, sập mặt trời là hết rồi! Ôi! Quả đất lại mệnh mông! Còn lòng tham thì không đáy!

Muốn tranh thủ với thời gian và không gian, anh chạy mãi không kịp thở!

Mặt trời đã gần lặn.

Anh ta càng phóng mình chạy nhanh hơn nữa. Hơi thở đã mòn lặn, nhưng anh vẫn cứ găm đầu chạy riết.

Mặt trời đã vãng rục ở chân trời. Anh chỉ còn là một bộ máy đau thương, đang ôm ấp một hy vọng trần trụi: làm chủ nhân ông một vùng đất vô cùng rộng lớn.

Dưới chân, máu chảy đầm đề. Hơi thở cấp bách như muôn vạn mũi nhọn đâm thủng lồng ngực của anh. Trong mạch máu như có nghìn muôn cây kim châm chích. Quá tim cơ hồ tan vỡ! Không khi cơ hồ không đủ cho anh thở nữa.

Còn năm phút nữa....

Còn năm phút nữa....

Còn một ly nữa... là mặt trời sụp dưới chân trời!

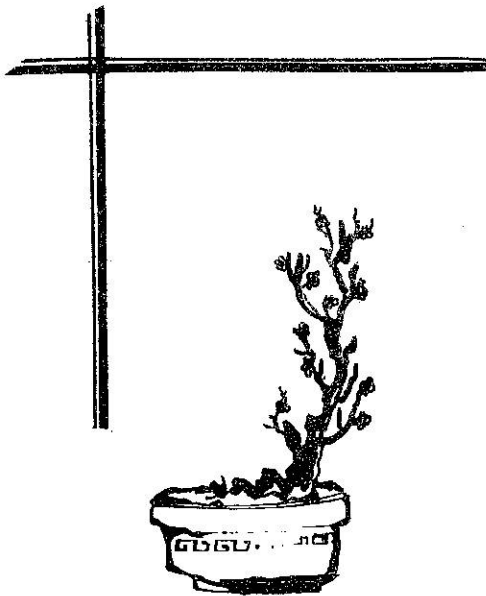
Gắng gượng thêm lên, anh chuyển cả thân lực gân tăn để tranh thủ từng tấc đất với bóng quang âm.... Mau lên.... Mau hơn nữa! Anh chỉ còn là một bó xương thịt chao động dưới bóng mặt trời, một bùm mỗ hôi, một nhúm hơi thở phỉ phò. Anh chỉ còn là hiện thân của đau khổ đang vật vờ giữa khoảng mệnh mông của Trời đất mà thôi.

Thôi rồi! Mặt trời đã vừa khuất dạng.... thì anh cũng vừa ngã lặn bất tỉnh, và trút hơi thở cuối cùng!!!

Nói cho đúng, anh cũng chỉ tranh được ba thước đất để chôn thi hài anh mà thôi!

Than ôi! cái mộng chiếm đoạt vũ trụ của con người, chung qui thì cũng được có bấy nhiêu, không hơn gì người này.

TOLSTOÏ (1828 — 1910)
(Đại văn hào Nga)

MƯA VÀO LÒNG

Ngày mai danh hỏi TRANG CHÂU
Ai người mai mối cau trâu giùm anh
Mẹ anh hiền biết nơi đâu
Lặn sao thừa mẹ gởi câu duyên tình
Ở đây một bờ ng một hình
Ai người trao nhân cho mình xứng đôi
Giot buồn ngọt đắng vãng môi
Biết đời bất hạnh đành thôi, thôi đành
Nếu mai em hiểu được anh
Gởi xin tấm áo tờ tâm ngày xưa
Cho anh ôm ấp hương thừa
Cho ngày tháng rộng nghe mưa vào lòng.....

Linh Vũ